

[Indenrigsministeren.]

Jeg tillader mig ligeledes at henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa § 19 i Lovforslaget, som angaar Styrelsen af Havne, og som svarer til Købstadkommunallovens § 16. Her har Ministeriet for offentlige Arbejder ønsket foretaget en Tilføjelse til den Affattelse af Paragraffen, som man i sin Tid er enedes med Købstædernes Havesammenslutning om. Ministeriet for offentlige Arbejder har ønsket en saadan Tilføjelse af Hensyn til det saare ønskelige i, at dette Ministerium faar Hjemmel til at træffe Foranstaltninger imod efterladende Byraad, der f. Eks. tilsidesætter deres Pligter med Hensyn til Indsendelse af Regnskab, med Hensyn til Besvarelse af Forespørgsler fra Ministeriet for offentlige Arbejder o. lign. Vi har ikke helt faa Eksempler paa, at Ministeriet for offentlige Arbejder med Hensyn til Havneregnskaberne og Forholdet mellem Havnens og Byens Forvaltning har været ude for ringe Hensyntagen fra Kommunalbestyrelser Side, saaledes at jeg i og for sig meget vel forstaar det Ønske, som dette Ministerium har fremført. Jeg er imidlertid af den Opfattelse, at der haves tilstrækkelig Hjemmel til Udøvelse af Tvangsmyndighed i Henhold til Loven, som den her er affattet, og mener tillige, at hvis en Tvangsforanstaltning skal bringes til Udførelse, hvis der derom skal tages Beslutning, saa bør det ske gennem Beslutning af Indenrigsministeren, der er Medlem mellem de øvrige Ministerier og Købstæderne. Den Beføjelse, jeg her tænker paa, og som altsaa er forbeholdt Indenrigsministeren, findes i Lovforslagets § 34, hvori det siges, at hvis Byraadet har

„undladt at udføre nogen Foranstaltning, hvortil det er forpligtet, eller i anden Maade overskredet sin Myndighed, træffer Ministeren“ — og hermed menes Indenrigsministeren — „de i den Anledning nødvendige Foranstaltninger og kan, i fornødent Fald ved Domstolene, gøre personligt Ansvar gældende mod dem af Byraadets Medlemmer, der har deltaget i de paagældende Beslutninger.“ Ministeren for offentlige Arbejder har under Hensyn til alt foreliggende akkviesceret ved det, som jeg her har nævnt.

Jeg kommer saa til et Punkt, som ganske sikkert adskillige baade ude omkring i Landet og her i Salen vil tillægge Betydning, et Punkt, hvorom jeg paa Forhaand ønsker at erklære mig absolut forhandlingsvillig. Jeg sigter til den Bestemmelse i § 20, 1ste Stykke, der foreslaar, at Byraadet af

sin Midte skal vælge et til Folkekirken hørende Medlem til at tage Sæde i Kirkebestyrelsen. Dette er en Tilbagevenden til tidligere Tilstande og en Ændring af den Ordning, som tilvejebragtes ved Lov Nr. 281 af 30. Juni 1922 om Kirkers Bestyrelse. Under Hensyn til den omfattende økonomiske Interesse, som det maa siges, at Byraadene og de kommunale Vælgere i Byerne har i Kirkernes Bestyrelse, finder jeg det Forslag, jeg her har stillet, sagligt velbegrunder, men jeg maa erkende overfor den Betænkelighed, som fra forskellige Sider er fremført, ikke mindst fra Kirkeministeriets Side, at Spørgsmaalet muligvis endnu ikke er modent til en Løsning i den Retning, jeg kunde ønske det løst, og derfor tilsiger jeg altsaa paa Forhaand Redebonhed til en Forhandling om Sagen.

Jeg skal saa gøre nogle Bemærkninger om et Hovedpunkt i Lovforslaget, nemlig § 23. Her er den afgørende Uoverensstemmelse mellem Købstadforeningen og Indenrigsministeriet, idet denne Paragraf indeholder de vigtige Bestemmelser om Indenrigsministeriets Indflydelse paa Kommunernes økonomiske Forvaltning. Jeg nærer ikke Tvivl om, at denne saakaldte Samtykkeparagraf, saaledes som den her er foreslaaet affattet, vil give Anledning til megen Diskussion, baade her i Tinget og udenfor den høje Rigsdag.

Købstadforeningens Repræsentanter i det Udvalg, som Indenrigsministeriet havde nedsat til at overveje hele denne Sag, stillede her Forslag om, at man skulde indskrænke Ministeriets Beføjelser i Henhold til den nugældende Købstadkommunallov ved at give Købstadkommunerne Tilladelse til at erhverve fast Ejendom uden Indenrigsministeriets Samtykke, naar de med Erhvervelsen forbundne Udgifter afholdtes af Kommunens Kassebeholdning, og paa samme Maade skulde det tillades Kommunerne uden Ministeriets Samtykke at afhænde fast Ejendom, naar Salgssummen henlagdes til Kommunens Kapitalformue. Endvidere har man ønsket, at Kommunerne frit skulde kunne disponere over de til særlige Formaal henlagte Fonds, naar disse Fonds anvendes efter deres Bestemmelse.

Ministeriet har ikke ment at kunne gaa med til en saa vidtgaende Afvigelse fra de Bestemmelser, der hidtil har været gældende paa dette Omraade, og som findes i Købstadkommunallovens § 20. Her siges det nemlig i 1ste Stykke, sidste Punktum:

„Ei heller kan Byraadet uden Indenrigsministerens Samtykke forbruge af